

ปะผุ

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม(วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจ เราตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะนะ เราประพฤติปฏิบัติกันเพื่อสังฆธรรม สังฆธรรมของ
หัวใจของเราะ วันนี้อุโบสถ มาครึ่งทางแล้ว นี่สามปักษ์ใช้ใหม่ มาครึ่งทาง แล้วครึ่งทางเห็น
ใหม่ อีกครึ่งหนึ่งออกพรรษา ถ้าออกพรรษาแล้ว เวลาก่อนเข้าพรรษาทุกคนตั้งใจว่า พรรษานี้
เราจะประพฤติปฏิบัติ เราจะเอาจริงเอาจัง ฟังเทศน์ครูบาอาจารย์แล้วว่า ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า
เวลาจิตสงบแล้วมีความสุข เวลาประพฤติปฏิบัติไปแล้ว ถ้าปฏิบัติถึงสัจจะความจริงแล้วเราจะมี
คุณธรรมในหัวใจ ถ้าคุณธรรมในหัวใจ อย่างนี้มันคืออะไร อย่างนี้มันเป็นแบบใด

เวลาทุกชั้นนี้ไม่ต้องถามหากัน ทุกข์ทุกคนรู้โดยธรรมชาติ ทุกคนรู้โดยข้อเท็จจริง ว่า
เกิดมานี้เห็นใหม่ มีแต่ความทุกข์ความยาก เวลาเป็นหวัด หายใจไม่ออก หายใจติดขัด มันก็ไม่
สบายแล้ว สิ่งที่ไม่สบายใจ ไม่สบายใจไม่สบายกายทุกคนก็เข้าใจได้

แต่ถ้าเป็นความจริงละ ถ้าจิตสงบแล้ว แล้วพิจารณาแล้วมีความสุข มันมีความสุขยังไง
ถ้าพิจารณาไปแล้ว เวลากิเลสมันขาด เห็นใหม่ เป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป บุคคล ๔ คู่นี้ เวลาบุคคล
๔ คู่นี้จิตดวงเดียวมันเป็นได้ถึง ๘ อย่าง ได้ถึง ๘ สถานะ พอ ๘ สถานะ บุคคล ๔ คู่นี้ มรรค ๔
ผล ๔ นิพพาน ๑ มันเป็นบุคคลที่ ๕ โนนนะ บุคคลที่ ๕ คือพ้นออกไปจากบุคคล ๔ คู่เลย บุคคล
๔ คู่คือการกระทำ คือการเปลี่ยนแปลง คนคนหนึ่ง เห็นใหม่ มันเปลี่ยนแปลง มันถึงเป็นบุคคล
ถึง ๔ คู่ เป็นถึง ๘ อย่าง แล้วเวลาถึงนี้มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ พอนิพพาน ๑ สัจจะความจริง
นั้นเป็นยังไง

เวลาเข้าพรรษาเราก็ปรารถนา เราก็ตั้งเป้า เราอยากจะประพฤติปฏิบัติให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์
นะ แล้วเป็นอนาคตใช้ใหม่ สิ่งที่เป็นอนาคตยังไม่ถึงนะสมบัติบ้า พอสมบัติบ้านี้มัน

จินตนาการได้หมดเลย เพราะสมบัติบ้า คนบ้ามันคิดได้ทั้งนั้นนะ ถ้าคนบ้าเพราะมันบ้า บ้าด้วยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก แต่ถ้าเป็นบุคคล ๔ กุ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ มันไม่ใช่บ้า นี่คืออริยสัจ นี่คือสัจจะความจริง นี่คือคุณธรรม นี่คือธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าครองไว้ในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ “อานนท์ เราไม่ได้เอาสมบัติของใครไปเลย เราเอาแต่สมบัติของเรา สมบัติของเรา” มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ ในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปนะ สิ่งนั้นตั้งแต่วันทีอกิเลสขาด วันเพ็ญเดือน ๖ วิสาขบูชา ชำระล้างอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่เป็นกิเลสตัณหาความทะยานอยากในใจไม่มีแม้แต่เม็ดหินเม็ดทราย มันเป็นสัจจะความจริง สอุปาทิเสสนิพพานพระอรหันต์ที่ยังทรงดำรงชีพอยู่ พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่ กับพระอรหันต์ที่ตายไปแล้วนะมันก็นิพพานเหมือนกัน

แต่ขณะที่ยังดำรงชีพอยู่ สิ่งนั้นมันมีธาตุขันธ์ นี่เศษส่วนที่เหลือ เศษส่วนที่เหลือที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เห็นไหม เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาทรัพย์สมบัติของเรา เกิดมาในอำนาจวาสนาสมบัติของเราทั้งนั้น แต่เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาทีเอาสมบัตินี้ปฏิบัติ เอาธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ นี้ประพฤติปฏิบัติ เอาสัจจะความจริงนี้ประพฤติปฏิบัติ เอาจิตใจนี้ค้นคว้าสัจจะความจริงในใจของเราขึ้นมาให้มันเป็นสัจจะความจริงขึ้นมา

เวลามันชำระล้าง มันคายกิเลสตัณหาความทะยานอยากออกจากหัวใจไปแล้ว นี่ทำทุกสิ่งภวาสวะทำลายภพ ทำลายชาติ ทำลายทุกอย่างเลย สิ่งทีเหลือคือธาตุขันธ์ นี่เศษส่วน สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่ดำรงชีพอยู่ไง แต่พระอรหันต์ที่ตาย ที่กำลังจะตาย ที่ตาย เห็นไหม ที่ตายนะเพราะอะไร เพราะกิเลสมันตายตั้งแต่วันบรรลุธรรม กิเลสตายตั้งแต่วันสิ้นกิเลส มันจะมีอะไรมาในหัวใจ มันมีอะไรเป็นความลับ มันมีอะไรให้น่าสงสัย ไม่มีเลย นี่ความจริงเป็นความจริงอย่างนั้น

เวลาก่อนเข้าพรรษา เราตั้งใจ ผู้ที่บวชใหม่ บวชใหม่แล้วก็ตั้งเป้าว่าเราจะประพฤติปฏิบัติ เป้าหมายก็คือจะสิ้นสุดแห่งทุกข์ ถ้าสิ้นสุดแห่งทุกข์ เห็นไหม ถ้าเราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ก่อนมายังไง เวลาครูบาอาจารย์ของ

เรานะ พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ท่านประพฤติปฏิบัติของท่านยังไง ท่านได้สร้างอำนาจวาสนามาอย่างไร

แล้วอำนาจวาสนาของเราเนี่ย เราเป็นลูกใคร พ่อแม่เรารู้จัก เราเกิดจากท้องแม่ เรารู้ว่าพ่อแม่เรามีอำนาจวาสนา มีสถานะเท่าเขาหรือไม่ เราเกิดมานี้ เราเป็นมนุษย์ เรามีการศึกษามาเนี่ย เราจบการศึกษามา เราทำหน้าที่การงานมานี้จนเราเห็นโลกเห็นภัยในวัฏสงสาร เราละ เราสละสมบัติของสาธารณะ สมบัติของความเป็นมนุษย์นะ นี้ออกบวช ออกบวชเป็นสมณะ ออกบวชเป็นสงฆ์ มันเป็นสมมุติสงฆ์ สมมุติสงฆ์นี้เราตั้งเป้า เราค้นคว้า เราต้องการสัจจะความจริงในใจของเรา

เราประพฤติปฏิบัติ เราตั้งใจจะประพฤติปฏิบัติ เวลาประพฤติปฏิบัติมันก็ต้องเริ่มต้นนับหนึ่ง นับหนึ่งคือพยายามค้นคว้าหาสัจจะหาความจริงในใจของเรา ถ้าเราจะประพฤติปฏิบัติไ้แต่เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติเราก็ศึกษา ศึกษาธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษาจากธรรมชาติของครูบาอาจารย์ของเรา แล้วเราก็มีจินตนาการ เราก็พยายามจะสร้างภาพโดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ สร้างภาพโดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เวลามันเกิดขึ้นมาเป็นจินตนาการพอจินตนาการขึ้นไปนี้ มันทำอะไรก็ได้ จะเป็น จะเป็นอย่างนั้น

แต่มันไม่เป็น พอมันไม่ได้เป็นมันก็คายพิษให้ คายพิษออกมาเห็นไหม ทำไมบวชแล้วมันไม่มีความสุข ทำไมบวชแล้วมันมีแต่ความทุกข์ความยาก นี่ใจเราบวชมาเพื่อพรหมจรรย์ เพื่อพรหมจรรย์แล้วทำไมไม่เป็นพรหมจรรย์ ทำไมกิเลสมันยังคลุกคลีคลุกเคล้ากับความโลภ ความโกรธ ความหลง เวลามันคายตัวออกมา แต่ก็เก็บซ่อนไว้ในใจ หน้าขึ้นอกตรมใจ หน้าตาก็ทำขึ้นบาน เป็นคนที่ผ่องแผ้วผ่องใสมีฉัพพรรณรังสี มีแสงออกจากตัว แต่ความเขลาในใจนะเก็บไว้ อยู่ในใจนะ จะเขลาอยู่อย่างนั้นนะ นี่ไง ถ้ามันไม่เป็นความจริงใจ

ถ้าเป็นความจริงนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสัจจะความจริงขึ้นมา เห็นไหมมันเป็นความจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนามารื้อสัจจะตัวตน สัจจะตัวตน เทศนาว่าการภิกขุเวลาบวชเมื่อแก่ ขอกรรมฐานแล้วเข้าป่าไป เวลาเข้าป่าไปไปอยู่ในป่าในเขาแล้วนะมีความกลัวผี มีความกลัวในสิ่งความสงบสงัด กลับมาหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้อุบายไปนะ

ให้คิดถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าไม่คิดอย่างใดแล้วมันยังวิตกวิจารณ์ ยังไม่หายกลัวให้คิดถึงพระธรรม ถ้าคิดถึงพระธรรม ตรีกในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรีกในสัจจะในข้อเท็จจริงว่ามันเป็นข้อเท็จจริง มันเป็นทางวิทยาศาสตร์ แต่หัวใจของเรามันมีกิเลสค้นหาความทะยานอยากมันก็สร้างภาพ มันก็จินตนาการ ว่าผีตัวใหญ่ๆ สัตว์ร้าย เสือ สิงสาราสัตว์ มันจะมาทำลายเราคนเดียว ในป่านี้ทั้งป่าเลยก็มีเราเป็นอาหารของสัตว์ แต่เวลาสัตว์นั้นกล่านี้ อาหารของมันเต็มป่าไปเลย มันไปล่าสัตว์ป่าสัตว์ที่เป็นอาหารของมัน มันไม่ล่ามนุษย์ มนุษย์ก็คิดแต่ว่าเราเป็นคนคนเดียวที่สัตว์มันจะมาล่า เห็นไหม เวลามันจินตนาการของมันไป

เวลามันคิดของมันแล้วคิดถึงพระธรรม ถ้าคิดถึงพระธรรมแล้วมันยังไม่จบสิ้น คิดถึงพระสงฆ์ คิดถึงพระสงฆ์ คิดถึงพระอริยเจ้า คิดถึงพระอัญญาโกณฑัญญะ ท่านอยู่ป่าอยู่เขาของท่านมาตลอด อุบัติฎีกาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา ๖ ปี เวลาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามไปเทศน์ธรรมจักร ได้พระอัญญาโกณฑัญญะได้เป็นพระสงฆ์องค์แรกของโลก เวลาเทศน์จนปัญญาจักคีย์เป็นพระโสคาบันทั้งหมดเทศน์อนัตตลักขณสูตรขึ้นมาเป็นพระอรหันต์ นี้ไปเอาหลานมาบวชองค์หนึ่ง แล้วเสร็จแล้วก็อยู่ในป่าในเขา

นี่ไงคิดถึงพระสงฆ์ คิดถึงพระอัญญาโกณฑัญญะ ท่านอยู่ป่าอยู่เขาของท่านด้วยความรื่นเริง ด้วยความเข้มข้น ด้วยความสุขความสงบ เพราะท่านเป็นพระอรหันต์ พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นพระอรหันต์ ท่านเป็นพระอรหันต์ เห็นไหม สอุปาทิเสสนิพพาน เศษส่วน สิ่งที่เหลือชีวิตที่เหลือ ธาตุขันธที่เหลือ นี่จิตใจนั้นเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว สิ่งที่เหลือ ที่เหลือก็ดำรงชีพไปดำรงชีพไปรอวันเวลา

เวลาพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพาน “เธอจงเห็นความสมควรของเธอเถิด” ความสมควรคือความพอดีของผู้ที่ดำรงชีพ ให้มันเป็นข้อเท็จจริงอันนั้น ถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงอันนั้นไม่มีอดีต อนาคต เป็นปัจจุบันนั้น ถ้าหมดอายุขัยมันก็ตายไปตามนั้น นี่ไง เธอจงเห็นสมควรแก่เวลาของเธอเถิด สมควรเวลาของเธอ สมควรแก่เวลาที่ดำรงธาตุขันธอยู่ไง นี่ไง พระอรหันต์อยู่ในป่าในเขา เห็นไหม เป็นสัจจะเป็นความจริง ถ้าความจริงเป็นอย่างนั้น

เราปรารถนา เราบวชมาเราก็มีเป้าหมายของเราอยากสิ้นสุดแห่งทุกข์ พอสิ้นสุดแห่งทุกข์นี้เป้าหมาย เป้าหมายในพรรษา เห็นใหม่ เวลาเขาอธิษฐานพรรษากัน อธิษฐานพรรษาถือชุดควัตร ชุดควัตรเราถือของเรา นี่กรรมฐาน พระกรรมฐานก็ชุดงค์ ชุดงค์ก็ชุดงค์ ๑๓ นี่ไง มันเป็นสัญลักษณ์ของกรรมฐาน กรรมฐานบวชแล้วเป็นนักรบ นักรบรบกับใคร รบกับกิเลสของเรา กิเลสของเราละ ก็นี่ก็ไม่กินมาก บิณฑบาตมาเอาแค่ตบตาตร ภัตตาหารที่ตามมาไม่เอา นี่สิ่งนี้ไม่เอาเนี่ย ญาติโยมของเขาๆ ก็แสวงหาของเขา นั่นเป็นสิทธิเสรีภาพของเขา

เราเป็นสงฆ์ เราเป็นพระ เราไม่ประทุษร้ายสกุลของสงฆ์ ในเมื่อเราตั้งสังฆะของเราแล้วเราก็รักษาสังฆะของเรา เราเป็นศากยบุตรพุทฺธิโนรส เราจะเคารพธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความเคารพธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา แล้วเราทำของเราพระชุดงค์เราก็ต้องสมฐานะของพระชุดงค์ พระชุดงค์มันต้องมีชุดควัตร มันต้องถือผ้าสามผืน สังฆะความจริง เห็นใหม่ เวลาเราประพฤติปฏิบัติ

เวลาบวชมาแล้วจะเรียนปริยัติ เรียนแล้วก็ส่งไปสำนักเรียน สำนักเรียนเขาสร้างสำนักขึ้นมาเป็นแผนกการศึกษา ศึกษาเพื่อประพฤติปฏิบัติใจ ไม่ได้ศึกษามา ศึกษาที่มีความรู้ขึ้นมาเรียนจบแล้วไม่รู้จะทำอะไรก็เก่งๆ ก้างๆ ใช้ชีวิตของเราไป ใช้ชีวิตของเราไปก็ต้องอยากให้มีสถานะชีวิตทางโลก

ก็เราทิ้งโลกมา เราทิ้งมา เราไม่ต้องการ เพราะเราทิ้งมาแล้วนี้ เราบวชมาเป็นพระ บวชมาเป็นพระกรรมฐาน ถ้าเป็นพระกรรมฐาน เห็นใหม่ เราถือชุดงค์ของเรา ชุดงค์ของเรา เราก็มีสังฆะมีความจริงของเรา ประพฤติปฏิบัติของเรา เพราะเรามีตั้งเป้า ก่อนเข้าพรรษาเราอธิษฐานชุดงค์ นี้มาคือกลางพรรษา กลางพรรษาต่อไปข้างหน้า

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นสังฆะเป็นความจริงนะ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านประพฤติปฏิบัติ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นก็มาแบบเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นมนุษย์เหมือนเรานี้แหละ แต่ท่านเป็นมนุษย์ที่มีศักยภาพ เป็นมนุษย์ที่มีบารมี เป็นมนุษย์ที่มีปัญญา มีสิ่งใดคัดเลือกแยกแยะ สิ่งใดที่มันเป็นการกดถ่วง มันเป็นการผูกมัดให้เราอยู่ในวัฏฏะ ท่านพยายามสละ พยายามละ พยายามทิ้ง

พระเจ้าสุทโธทนะมีความปรารถนาให้เป็นจักรพรรดิ เห็นใหม่ หานางพิมพามาให้ นี่ทุกอย่างให้ครองเรือน ท่านก็ยังมีสติมีปัญญาเอาตัวท่านออกได้ แล้วเอาตัวออกไปแล้ว เวลา

ประพฤติปฏิบัติขึ้นไป ออกไปไม่ได้ออกไปด้วยความโกรธแค้นออกไปด้วยความไม่พอใจ ออกไปด้วยปรารถนาพระโพธิญาณ เห็นใหม่ ได้ตั้งเป้าขึ้นมา ประพฤติปฏิบัติตั้งจะความจริง เวลาสำเร็จเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วกลับมาเทศน์เอาพระเจ้าสุทโธทนะเป็นพระอรหันต์ ไปเทศน์พระมารดา ไปเทศน์เอานางพิมพา ไปเทศน์เอาสามเณรราहुล เป็นพระอรหันต์หมดเลย

อย่างนี้หรือที่ออกไปโดยความไม่พอใจ ออกไปด้วยความทุกข์ความยาก ออกไปด้วยอำนาจวาสนาบารมี ออกไปด้วยสิ่งที่ได้สร้างสมมา สร้างสมมานี้มันเป็นข้อเท็จจริง ในความเกิดเป็นมนุษย์ยัง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านลอมมาจากฟ้าหรือ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เกิดจากนางสิริมหามายา เกิดจากพระเจ้าสุทโธทนะ มันเป็นข้อเท็จจริง มันเป็นข้อเท็จจริงทางโลก ทางโลกมันเป็นการพิสูจน์ในทางวิทยาศาสตร์ มันเป็นความจริง ศาสนาที่ขาวสะอาด ศาสนาความจริงคือศาสนาพุทธ มีที่ไปที่ไป ไม่ใช่ศาสดา นี่ลับๆ ล่อๆ ศาสดาไม่มีที่ไปที่ไป ศาสดายังไม่ชัดเจนนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ แล้วเวลาเป็นพระอรหันต์นี่เป็นยังไง ให้ถามมาสิ ปัญจวัคคีย์อยู่ด้วยกันมารู้เท่าทันกัน เวลาจะไปเทศน์ปัญจวัคคีย์นะ นัดกันไม่รับ

“เราไม่ได้เป็นพระอรหันต์ก็บอกว่าไม่ได้เป็น บัดนี้เป็นแล้วก็บอกว่าเป็น แล้วเป็นยังไง ก็เงี้ยหลงฟัง จะบอก”

เวลาเทศนาว่าการไป ถ้ามันไม่ใช่ความจริง พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมได้ยังไง เพราะพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมนะมันเป็นพยานต่อกันไง ว่าเทศน์ธรรมจักรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันมีสัจจะมีความจริง นี่ความจริงผู้ที่ฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วใช้ปัญญาไตร่ตรอง เพราะปัญจวัคคีย์ ๕ คน ฟังเหมือนกัน ในสถานที่เดียวกัน พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมองค์เดียว อีก ๔ คนนั้นยังไม่มีดวงตาเห็นธรรม

อำนาจวาสนาของคนไม่เท่ากัน สติปัญญาของคนไม่เหมือนกัน เสร็จแล้วเทศนาว่าการจนปัญจวัคคีย์ พระอัสสชิ พระมหานาม จนเป็นพระอรหันต์ด้วยกัน แล้วเทศน์อนัตตลักขณสูตร

เหมือนกันถึงเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน เวลาเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน สิ่งที่มีสติมีปัญญา ปัญญามันเกิดขึ้นอย่างนั้นถ้าคนที่มีสติมีปัญญา

เราเองเราก็ตั้งใจของเรา เราก็จะประพฤติปฏิบัติของเรา ถ้าเราปฏิบัติของเรา ด้วยอำนาจวาสนาของเรา เราไม่มีกำลังพอ เห็นไหม นี่คูลี หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน ท่านก็ค้นคว้าของท่านเหมือนกัน ท่านปฏิบัติของท่านเหมือนกัน เวลาปฏิบัติแล้ว เห็นไหม คูลี เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บาลีนี้ชี้ทางบอกเข้ามาถึงใจ แต่บอกยังงี้เราก็ยังสงสัย บอกยังงี้เราก็ไม่มีอำนาจวาสนาที่จะทำความเข้าใจกับสังขาร กับธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านเป็นคนประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ท่านทำความจริงขึ้นมาในใจของท่าน ท่านทำตัวเป็นแบบอย่าง ท่านถึงมีข้อวัตรปฏิบัติวางไว้ให้เรา มันเป็นประโยชน์สองชั้น ชั้นหนึ่งคือมันมีธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่แล้ว แล้วอีกชั้นหนึ่งคือมีครูบาอาจารย์ที่ทำให้เราเห็นอยู่แล้ว ทำให้ประสบความสำเร็จในใจของหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นอยู่แล้ว แล้วถ้าเราจะประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงขึ้นมา เราทำของเรา ทำด้วยอำนาจวาสนาของเรา เราไม่ได้ทำด้วยความมั่งง่าย หยิบเอาบนฟ้า หยิบจับมาด้วยสติปัญญา หยิบจับเอามาด้วยจินตนาการ มันไม่เป็นความจริงขึ้นมาเลย

นี่คูลี เวลาเรอ เห็นไหม รถที่เขาออกมาใหม่ๆ เขาเอามาจากไหน มาจากโรงงาน รถประกอบมาจากเมืองนอก เขาบอกของนี้มีคุณภาพ เขาใช้สอยจนมันเสียหาย เขาก็เอาไปซ่อมแซมปะมุ ปะมุทำสีแจ่มเลย แล้วเอามาให้เรา ให้เราใช้ไง นี่พูดถึงเรื่องรถนะ

แต่ถ้าเป็นธรรมดาละ นี่คูลี ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้เองโดยชอบ เป็นสัจจะเป็นความจริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาในใจของท่าน ท่านเป็นความจริงของท่าน ของเรานะเราไปยืมไปฟังมา ไปฟังมาไปจินตนาการมานะ ไปก็อปปีมา แล้วก็อปปีมาแล้วก็มาปะมามุ ตรงไหนมันชำรุดเสียหายก็ปะมุ ทำสีเสียแจ่มเลย

บวชมาแล้ว ไปไหน เห็นไหม คูลี บริหารห่มผ้าดำรงชีพอย่างกับขุนนาง มันมีประโยชน์อะไรนะ คูลี เวลาเขาปะมุนี้ เขาปะมุเพราะมันเสียหาย คุณทางอุตสาหกรรมกัน เขาซ่อมแซมของ

เขา ใสนี้เหมือนกัน เวลาปะมุหัวใจ ปะมุมันไม่ใช่ธรรม ถ้ามันเป็นธรรม เราต้องทำความเป็นจริงของเราขึ้นมา ไม่ใช่ปะมุ

ปะมุคือสวายนแต่รูป มีแต่กิริยา สิ่งที่ทำมาก็อบปี้มา ไม่มีอะไรเป็นความจริงเลย ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา เราต้องทำของเราเข้ามา มีองค์ความรู้ใจ มีสัจจะมีความจริงใจ ถ้าเราทำความเข้าใจได้ ใจก็สงบระงับเข้ามาแล้ว แล้วทำยังไง? ทำยังไงจิตมันถึงสงบ? แล้วสงบขึ้นมาเนี่ย มันสติปัญญาอย่างไร? นี่ความสงบนี้

ในปัจจุบันนี้พระทำสมาธิกันไม่เป็น ทำสมาธิกันไม่ได้ ว่างๆ ว่างๆ นั่นนะภวังค์ทั้งนั้น มันไม่มีสัจจะความจริง เพียงแต่ว่าอาศัยสัญญาอารมณ์เป็นเครื่องอยู่เท่านั้น ไม่มีความจริงขึ้นมาเลย ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาเนี่ยมันต้องทรงของมันอยู่ได้ ถ้าเป็นสมาธิ สมาธิเป็นอย่างไร นี่สมาธิธรรม ปัญญาธรรม สัจธรรมมันต้องมีขึ้นมา

ถ้ามีขึ้นมา เห็นไหม คุณติ เราอยู่ของเราได้ เราอยู่ของเราได้เพราะมันเป็นความจริงนะ นี่ถ้าธรรมเหนือโลก ธรรมเหนือโลก เห็นไหม ชื่อของมันกับข้อเท็จจริง ชื่อของมันกับตัวจริง ตัวจริงคือตัวศีล ตัวสมาธิ ตัวปัญญา ที่เขาได้ๆ มาเนี่ย เขาได้ยินแต่ชื่อ

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าธรรมะมันเก่าแก่ ใครๆ ก็พูดได้ เวลาพูดได้แล้วพูดไปเนี่ย แล้วคนที่พูดภาวะไม่ถึงก็เชื่อกันไป นี่เชื่อตามๆ กันมาทั้งนั้นนะ ถ้าเชื่อตามๆ กันมานะ เวลาครูบาอาจารย์ท่านจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเนี่ย ท่านเอาจริงของท่าน ท่านแยกตัวของท่านออกไป เวลาเป็นความจริงขึ้นมาเนี่ย มันเป็นความจริงขึ้นมามันมีหลักในใจ ถ้าหลักใจมันมีแล้ว เห็นไหม มันอยู่ด้วยความสุขความสบายนะ นี่มีความสุขอยู่แล้ว มีความสุขอยู่แล้ว

ถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนานะ เวลามันชำระล้างกิเลสเนี่ย มันสำรอกมันคายออกไป มันมหัศจรรย์นะ มันมหัศจรรย์นะ คุณติ เวลาพระเราบวชใหม่ขึ้นมาเนี่ย เป็นพระนวกะ ถ้า ๕ พรรษาขึ้นมาเนี่ยต้องสวดปาฏิโมกข์ได้ คนสวดปาฏิโมกข์ได้สังเกตไหม หนังสือทั้งเล่ม แหม มหัศจรรย์มันจำได้ มันแปลกๆ ทั้งที่เราที่สวดนี้มันแปลก มันแปลกเพราะเราสวดได้ นี่เวลามันเป็น

นี่เหมือนกัน เวลาเราทำสมาธิได้ เราฝึกหัดใช้ปัญญาได้ เวลามันเกิดขึ้นมานี้มันมหัศจรรย์แบบนี้ เวลาคนสวดปาฏิโมกข์ไม่ได้ มันก็เป็นเรื่องสวดปาฏิโมกข์ไม่ได้ เวลาสวดปาฏิโมกข์ได้เนี่ยชื่อ จนบางคนหลงนะ เวลาสวดปาฏิโมกข์ได้ บริหารนะปีกเลย พระปาฏิโมกข์ กลัวเขาไม่รู้ว่

สวดได้ เราก็ได้คนละเล่มนะ หนังสือปาฏิโมกข์ไว้ในย่ามนะ ฉันทก็ได้ปาฏิโมกข์อยู่ในย่ามคนละเล่ม ทำไม่จะไม่ได้ เราก็ได้ ถ้ามันจะสวมรอย ถ้ามันสวมรอยก็สวมรอยแบบนี้

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาละ มันมหัศจรรย์ตัวเอง เพราะใครไม่รู้เหมือนเรา เราตัวเอง เราสวดได้จริงๆ พอเราสวดได้นี้ เราถึงความหมาย เราถึงข้อห้าม เราถึงอาบัติหนักอาบัติเบา แล้วเวลาท่องนี่มันก็ต้องเป็นนกแก้วนกขุนทอง เวลามันสวดได้นะ มันมีเนื้อหาสาระ นี่ไง ภิกษุผู้ฉลาด ๕ พรรษาพันนีสัย พันนีสัยเพราะอะไร เพราะเป็นนักกฎหมาย มันรู้ถึงหลักข้อห้าม หลักธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันก็รักษาใจได้ นี่พูดถึง เห็นไหม ผู้ที่พันนีสัย พันนีสัยจากการขอนิสัยไง แต่พันจากกิเลสไหมละ? กิเลสพันไหม?

ถ้ากิเลสพันนะ คุณสิ ท่องปาฏิโมกข์มันต้องท่องได้ ท่องได้นี้ต้องคล่องปาก เห็นไหม เวลาสวดมันแบกภาระของหมู่ไว้ หมู่คณะนะในสังฆกรรมนั้น ถ้าไม่มีใครสวดปาฏิโมกข์ได้ปรับอาบัติปาจิตตีย์ทั้งหมดเลย ถ้าผู้ที่สวดปาฏิโมกข์ได้ เห็นไหม นี่ปลด เป็นผู้รับภาระของหมู่คณะ เห็นไหม มันถึงคราวสังฆกรรมต้องลงสังฆกรรม ถ้าไม่ลงสังฆกรรม ถ้าไม่มีใครสวดปาฏิโมกข์ได้ ปรับอาบัติปาจิตตีย์ทั้งหมดเลย

แล้วสัตตาหกรณียะส่งให้ภิกษุ นั้น เพราะสมัยโบราณยังไม่มีหนังสือ มันต้องปากต่อปาก ฉะนั้น ถ้าสวดปาฏิโมกข์ไม่ได้ ในเข้าพรรษานี้ ให้สัตตาหกรณียะไปเรียนปาฏิโมกข์ คือไปเรียนคือไปท่องจำจากสำนักอื่น ไปท่องไปต่อปาฏิโมกข์ไง นี่ไง อยู่ใน สัตตาหกรณียะนี้ในพรรษาที่ลาได้ ที่ลาสัตตาหะไปเรียน นี่ไง เวลาสวดปาฏิโมกข์ได้

การสวดปาฏิโมกข์ได้มันก็เป็นความมหัศจรรย์ แต่ถ้าปฏิบัติได้ มันมหัศจรรย์กว่านั้น นี่เป็นภาระหมู่ เห็นไหม รับภาระของหมู่ รับภาระ ถ้ามันสวดไม่ได้เลยก็ปรับอาบัติหมด เพราะเป็นสังฆะ ครบสงฆ์ต้องลงปาฏิโมกข์ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ถ้าลงก็ต้องลง ลงนี้คือรับภาระหมู่ เห็นไหม นี่สวดเป็นรับภาระ แต่เวลาประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงขึ้นมาละ ถ้าเป็นสมาธิขึ้นมา เห็นไหม นั่นเป็นของใคร มันเป็นของใคร ของหมู่คณะของใคร มันเป็นปัจจัยตัดตั้ง ของจำเพาะ มันจำเพาะใจดวงนั้น

เวลาใจดวงนั้นมันทุกข์มันยาก เวลาบวช เห็นใหม่ เวลาบวชมา ออกจากโบสถ์มา เวลาบวชมานะ เราจะขาดมาจากฉราวาส ความเป็นฉราวาสเรากู้ขึ้น การเกิดมาถ้าผู้อยู่ทางโลกยี่สิบปี ใช้ชีวิตอยู่ทางโลกมายี่สิบปี เวลาบวชแล้วนี่เราต้องขาดจากฉราวาส จากมนุษย์มาเป็นภิกษุ มันเห็นใหม่ เวลางานบวชเขาถึงเป็นความสำคัญของชีวิต เกิดมาชีวิตหนึ่งก็ได้บวชหนหนึ่ง บวชทดแทนบุญคุณพ่อแม่

ผู้ที่บวชจะพ้นจากทุกข์ เห็นใหม่ พอกันที ชีวิตฉราวาส ชีวิตทางโลกพอกันที จะไปชีวิตทางธรรม พอบวชชีวิตทางธรรม พอบวชมาแล้วนี่ บวชมาแล้ว เห็นใหม่ นี่เป็นคนใหม่แล้ว เราเป็นภิกษุ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เราไม่ใช่ฉราวาส ฉราวาสเขาเป็นผู้ที่หยาบ อย่างมากก็มีสติแปดศีลสิบของเขา ถ้าเขามีสติแปดศีลสิบของเขา เขาคำรังษีพของเขา เขาต้องหาอยู่หากินของเขา

เราบวชมาแล้วประกาศตนเป็นภิกษุ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เราเลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง ออกบิณฑบาตเลี้ยงชีพ สิ่งต่างๆ เราใช้ด้วยความประหยัดมัธยัสถ์ นี่สมณสาธูป การเคลื่อนไหว การเหยียดการคู่การกระทำ มันต้องไม่ให้สะท้อนศรัทธาไทย เพราะสะท้อนศรัทธาไทย เขาเรียกว่ามันเป็นประทุษร้ายสกุล สกุลของสมณะ ประทุษร้ายศรัทธาของเขา เขามีศรัทธามีความเชื่อของเขา เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นไปนะแล้วมันไปขัดหูขัดตาเขา มันทำให้ศรัทธาเขาเสื่อมถอย นี่ประทุษร้ายศรัทธาความเชื่อของเขา ประทุษร้ายความเป็นสมณะของเรา ประทุษร้ายความเป็นสมณะ นี่ประทุษร้ายคือทำแล้วมันเป็นผลลบทั้งนั้น

แต่ถ้าเราบวชแล้ว เราเป็นสมณะ เราจะรักษาหัวใจของเรา เราตั้งใจของเรา เราจะทำคุณงามความดีของเรา เราทำจริงของเรา ถ้าความจริงของเรา ศีล สมาธิ ปัญญา มันเกิดที่ไหน มันเกิดที่จิต แต่จิตของเราบวชมา เห็นใหม่ บวชมา บวชด้วยร่างกาย บวชมาด้วยธรรมวินัยด้วยเป็นสมมุติ สมมุติสงฆ์ บวชมาโดยความเป็นสมมุติ สมมุติคือบวชด้วยสถานะของมนุษย์ เวลาเกิดเป็นคนก็เป็นสมมุติ สมมุติคือว่ามันเกิดมาแล้วเกิดจากพ่อจากแม่ เวลาตายก็ตายไป มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

นี่ก็เหมือนกัน มาบวชเป็นพระ ตายจากความเป็นฉราวาสมาเป็นพระ มันก็เป็นสมมุติ สมมุติโดยจริงตามสมมุติ จริงตามโดยธรรมวินัย จริงตาม เห็นใหม่ เพราะมันเป็นสมมุติ มีกฎหมายปกครอง กฎหมายของคณะสงฆ์เป็นกฎหมายปกครอง แต่ธรรมวินัยเป็นหลัก นี่เป็นหลัก เราถืออันนี้เป็นหลัก แต่ในเมื่อเราเป็นมนุษย์ เราเป็นคนไทย เราต้องยอมรับกฎหมายไทย

แต่ยอมรับกฎหมายก็ยอมรับสัจจะความจริง แต่ความจริงในหัวใจของเราใจ เราไม่ฝ่าไม่ฝืน แต่เราอยากได้ของจริง อยากประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง เราถึงบวชแล้วเราจะประพฤติปฏิบัติ ถ้าประพฤติปฏิบัติมันจะเป็นความจริง นี่ใจ สติ สมาธิ ปัญญา มันจะเป็นความจริงขึ้นมา แล้วความจริงอย่างนี้มันเป็นความจริงเกิดจากจิต

สนิมก็เกิดจากเหล็ก สนิมก็เกิดจากเหล็ก เพราะมันมีเหล็กมันเกิดสนิม สนิมมันกัดกร่อนจนเหล็กนั้นผุ กัดกร่อนจนเหล็กนั้นย่อยสลายไป นี่ก็เหมือนกัน กิเลสเกิดจากใจ กิเลสเกิดจากใจ เวลาใจขึ้นมามันมีกิเลสตัณหาทะยานอยากมันเผาผลาญ ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เรามีสติ สมาธิ ปัญญา มันเกิดจากจิต เกิดจากจิต พอเกิดจากจิต เห็นไหม นี่ใจ มันไม่ใช่ปะมุ มันเกิดขึ้นจากการกระทำ อันนี้มันเป็นทางโลก เขาใช้สอยจนเสียหาย ใช้สอยจนเสื่อมสภาพแล้วเอามาปะมุ เอามาทำสี เอามาทำให้มันสวยงาม มันก็อยู่แค่นั้นเอง ธรรมะปะมุ!

แต่ถ้าเป็นความจริง เรารื้อค้นขึ้นมาจากใจของเรา เราจะรื้อค้นขึ้นมาจากใจนะ หัวใจของเรามันจะรื้อค้นขึ้นมา รื้อค้นขึ้นมามันก็เป็นกิจจัญญาน สัจจัญญานในหัวใจของเราใช้ไหม ถ้ามันเป็นสัจจะความจริงขึ้นมามันก็เป็นความจริงของเรา ถ้าความจริงของเรา เรามีธรรมเพื่อประโยชน์กับเรา ประโยชน์กับเรา เห็นไหม นี่บวชมาๆ เพื่อเหตุนี้ใจ เวลาบวชมา แล้วเราบวชร่างกาย บวชมาเป็นสมมุติสงฆ์ เวลาบวชมามันต้องมีอุปัชฌาย์ ต้องมีสงฆ์ยกเข้าห่ม

แต่เวลาเราบวชใจของเราเนี่ย มันบวชด้วยความเพียรของเรา ความเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะ คนเขาทำหน้าที่การงานของเขา เขาทำของเขา คุณสิ เวลาเขาคิดงานๆ ผู้บริหารเขาทำงานด้วยสมองของเขาเหมือนกัน ใอันนี้มันเป็นงาน ขณะงานทางโลกมันต้องมีตลาด มันต้องมีสินค้า มันต้องมีธุรกิจของเขา มีผู้ซื้อผู้ขาย มันถึงจะเป็นผลประโยชน์ขึ้นมา แต่เวลาเราทำขึ้นมาเนี่ย เวลากิเลสกับธรรมๆ เวลาเป็นธรรมขึ้นมาคือจิตมันสงบ จิตมันมีหลักมีเกณฑ์ของมัน เวลามันเป็นกิเลส กิเลสมันต่อต้านทั้งนั้นเนี่ย แล้วเวลาต่อต้านขึ้นมาแล้วเพราะด้วยกิเลสเห็นไหม มันถึงจับแปะ จับหยิบฉวยมาแปะเข้าไปที่ใจ หยิบฉวยมาเป็นของเรา

ช่างที่เขาทำสีนะ เขาทำได้เนียบเนียนมาก เขาตัดเหล็กแล้วเขาเอาเหล็กมาดาม เสร็จแล้วเขาขัดของเขา เขาโป๊วของเขา เขาทำจนสีของเขากลมกลืนกัน เขาทำนี้ธรรมะปะมุ นี่กิเลสมันปะมุใจ ปะมุในหัวใจของเรา ถ้าปะมุในหัวใจของเรา ธรรมะอย่างนั้นมันจะเป็นจริงขึ้นมา อย่างทางโลกเขา เขาซ่อมแซมมรดกของเขา เขาปะมุของเขาแล้วเขายังใช้ประโยชน์ของเขาได้ เวลาารถเกิด

อุบัติเหตุ เวลาเขาเสียหาย เขาทำสีของเขา ทำขึ้นมาเพื่อความสวยงามของเขา เขาใช้ประโยชน์กับ
ทางโลก

แต่จิตใจของเรามันเป็นนามธรรม ใครจะปะผุล่ะ ถ้ากิเลสมันปะผุเราก็รู้ เราอยู่อยู่นะ เรา
สงสัยอยู่นะ สิ่งใดมันใช้ประโยชน์ คน เห็นไหม ภิกษุ ถ้ายังโกหกอยู่ จะทำบาปอกุศลอย่างอื่นที่
ทำไม่ได้อีกไม่มีเลย ถ้ามันยังโกหกมดเท็จของมันอยู่นะ มันจะปลิ้นปล้อนของมันได้ทุกอย่าง
แล้วถ้ามันปะผุตัวมันเองนะ มันรู้ของมันนะ มันจะมีอะไรบ้างที่มันทำไม่ได้ ทำไม่ได้ เวลากิเลส
มันมีอำนาจครอบงำมันก็เป็นอย่างนั้น

ถ้ากิเลสมีอำนาจครอบงำ ฉะนั้น เวลาเราบวช เราบวชมาเราก็มีเป้าหมายของเรา มันจะ
ทุกข์มันจะยากขนาดไหน เราก็จะกระเสือกกระสนไป ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าบอกเลย “ถ้าเราปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมนะ ถ้ามันจะทุกข์ยากยังไง ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี
ถ้าเรามีสติมีปัญญาทำต่อเนื่อง ทำต่อเนื่องอย่างน้อยเป็นพระอนาคา”

๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปีนี้ ทำไมเราจะทนไม่ได้ เกิดมา ๒๐ ปี อย่างน้อย ๒๐ ปีถึงได้บวช ถ้า
บวชมาแล้ว เห็นไหม พรรษาเท่าไรแล้ว นี่พรรษาเท่าไร นี่กี่ปี? ๗ ปีทำไมทนไม่ได้ ทำไมทนอยู่
ในสภาวะความเป็นพระโดยกิเลสมันบีบคั้น เวลาตัวอยู่วัดใจก็อยู่ข้างนอก คิธร้อยแปดพันเก้า
ทำไมทนอยู่ได้ ทำไมความเพียร ความเพียรชอบ ทางจงกรมนั่งสมาธิภาวนาทำไมจะทำไมไม่ได้ ถ้า
มันทำได้เพราะอะไร เพราะเราอยากพิสูจน์ใจ

นี่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจะสุขจริงยังไง มันมีจริงยังไง มรรคผล
มีจริงหรือ มรรคผลมีจริงพิสูจน์กัน แล้วพิสูจน์กันก็เถียงกันปากเปียกปากแฉะจะพิสูจน์กัน แต่
ไม่พิสูจน์ด้วยหัวใจของตัวเอง เกิดมาจากไหน? เกิดมาจากไหน? นั่งอยู่นี่เกิดมาจากไหน? เกิดมาจาก
พ่อแม่ พ่อแม่มีกรรมอะไรกันมาถึงได้มาเกิด? เราเกิดมามันมีกรรมอะไรกันมานะ มันถึงได้พลัด
พรากกันแบบนี้? พิสูจน์สิ! พิสูจน์มา!

มันมีเหตุให้พิสูจน์ มันมีเหตุในหัวใจของเราใจ มันมีเหตุเพราะเราเป็นลูก เออ เรามีพ่อแม่
แม่ เราเป็นลูกนะ ถ้าเป็นลูกมันก็มีสายกรรมนะ เพียงแต่เรามีครอบครัวไม่มีครอบครัวเท่านั้น ถ้า
มีครอบครัวมันก็มีสายกรรมต่อเนื่องไป ถ้าเราไม่มีครอบครัวมามันก็กุดด้วนที่เรานี้ ถ้ากุดด้วนที่
เรา เห็นไหม ถือพรหมจรรย์ แล้วบวชมานี้บวชมาแล้ว บวชสัจจะความจริงอย่างนี้ มันจะเป็น
ความจริงยังไง นี่ไง พิสูจน์กัน

ถ้าพิสูจน์ก็อยากตรวจสอบธรรมะไง นี่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโกหกหรือเปล่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะวางธรรมวินัยจริงหรือเปล่า ถ้าจริงไม่จริงนะวัดกันหัวใจพิสูจน์ได้

เวลาเถียงนะปากเปียกปากแฉะอวดรู้ อวดไปหมด รู้ไปหมด เข้าใจไปหมด ได้เถียงทุกเรื่อง ตัวเองมาจากไหนยังไม่รู้ จิตนี้มาจากไหนยังไม่รู้ สมาธิเป็นยังไง สมาธิมันเป็นยังไง แล้วเวลามันเกิดปัญญา ปัญญาอย่างไร ภาวนามยปัญญาอะไร พิสูจน์ได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็บอกอยู่แล้ว ชัดๆ ชัดๆ อย่างนี้ บาติพระไตรปิฎกเปิดมานี่ปังๆ เลย ชนจิงๆ เลย ทำไมมันพิสูจน์กันไม่ได้ ของมีอยู่ทำไมพิสูจน์ไม่ได้ โห่ โลกเรานะสมัยก่อนนั้นนะ สมัยโบราณ ในเมื่อยังไม่สามารถสำรวจโลกนะ เขายังไม่รู้เลยโลกมันกลมหรือมันแบน จนปัจจุบันนี้ศาสนาอื่นยังเชื่อว่ายังแบนอยู่นะ

เราก็แปลกใจนะ พวกเขามาพูดเอง บอกในปัจจุบันนี้ ในศาสนาอื่น ในศรัทธาเขายังเชื่อว่าโลกแบนกันอยู่ ยังเชื่อ แต่ในเมื่อโลกได้สำรวจแล้ว สำรวจจนเรารู้หมดแล้วว่าขั้วโลกเหนือขั้วโลกใต้ นี่เราสำรวจ สำรวจจนหมดแล้ว ถ้าสำรวจหมดแล้วมันก็มีแผนที่ มันก็มีสิ่งใดพร้อมหมด เขาสำรวจแล้วมันก็ชัดเจนไง ยิ่งปัจจุบัน เห็นไหม ดาวเทียมขึ้นไปบนโลกส่องมานี้จบหมดเคลื่อนไหวยังไงยังเห็นเลย ดาวเทียมมันจับอยู่ตลอดเวลา ขั้วรถไปไหนเขายังเห็นเลย

แล้วทำไมเราไม่พิสูจน์ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าล่ะ? มาบวชอยู่นี่ ถ้ามันบวชอยู่นี่ทำไมไม่พิสูจน์ล่ะ อย่างมาตัดแปะ ปะผูกกันอยู่อย่างนี้ไม่เอา มันเป็นของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น มันเป็นของครูบาอาจารย์เรา ไม่ใช่ของเรา ถ้าของเรามันต้องเกิดจากเรา สติก็สติ ควบคุมหัวใจเราได้

หัวใจนี้มันแสนทุกข์แสนยาก เวลากิเลสมันครอบงำ ทำไมเอ็งทำร้ายภูษณาคนี้ ทำไมเอ็งทำให้ภูหลงไหลษณาคนี้ ทำไมเอ็งทำให้ภูเจ็บปวดได้ขนาดนี้ ถ้ามันสิ ทำไมกิเลสมันทำให้เราเจ็บปวดได้ขนาดนี้ นั่งสมาธิภาวนาอยู่นี้ น้ำตาตกใน ทำไมมีความทุกข์ขนาดนี้ แล้วความทุกข์ขนาดนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นสัจจะ ทุกข์เป็นความจริง ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ ควรละด้วยมรรค เวลามันเกิดนิโรธะคือดับทุกข์

สัจจะความจริงนะ อริยสัจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเราทุกข์ เราทุกข์ขนาดนี้นะ ถาม ถามมัน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยไว้ ปรารธนา รื้อ สัตว์ชนสัตว์ เราก็คือเป็นสัตว์ตัวหนึ่งนะ เราเป็นสัตว์ตัวหนึ่ง จิตใจเป็นสัตว์ตะเป็นผู้ข้อง มันข้องในความโลภ ความโกรธ ความหลง แล้ววิชาไม่ต้องไปพูดถึงมัน ความโลภ ความโกรธความหลง มันครอบงำ นี่วิชาคือความไม่รู้

จิตเดิมแท้นี้ฟ่องใส ความฟ่องใสมันไม่รู้ตัวของมัน มันถึงฟ่องใส นี่ถ้ามันรู้ตัวของมันนะ มันย้อนกลับเข้าไป เห็นไหม จิตเดิมแท้นี้ฟ่องใส จิตเดิมแท้นี้หมองด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้นี้ฟ่องใส จิตเดิมแท้นี้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส เวลามันรู้แจ้ง มันรู้แจ้งด้วยอวิชา รู้แจ้งด้วยความไม่รู้ นะ มันรู้แจ้งของมัน มันข้ามพ้นหมด ถ้ามันข้ามพ้นหมด สิ่งที่มีมันเป็นสัจจะความจริงอย่างนั้นนะ เวลาหลวงตาท่านตรัสรู้ธรรมขึ้นมา กราบแล้วกราบเล่า กราบแล้วกราบเล่า กราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบศาสดาค้นนั้น กราบเจ้าของศาสนา นี่เพราะอะไรละ

เพราะมันเกิดขึ้นมาในใจของหลวงตาไง เวลาท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ล้มลุกคลุกคลานมานี้ หลวงปู่มันเป็นคนขึ้นมา หลวงปู่มันเป็นคนดูแลรักษามา เวลาปฏิบัติขึ้นไป เป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป หลวงปู่มันตายไป ร้องไห้คร่ำครวญเลย ผู้ที่สั่งสอน ผู้ที่ชักจูงมา ท่านก็ได้ตายไปแล้ว นี่ต่อไปนี่เราต้องเผชิญกับความจริงของเราคนเดียว แล้วเวลาเผชิญกับความจริงของเราคนเดียวนะก็มาเผชิญกับอวิชาเสียด้วย เวลาเจอกับลูกหลานกิเลสขึ้นมา หลวงปู่มันยังคอยชี้แนะยังคอยบอกอยู่ เวลาไปเจอเจ้าวัฏจักร ไปเจอพญามาร ไปเจอพ่อ ไปเจอปู่มัน ไปเจอผู้เฒ่านะ ผู้เฒ่าที่มันมีเล่ห์กลของมัน มันไม่มีใครบอกมีใครสอน ท่านต้องขวนขวายของท่านเอง ท่านต้องประพฤติปฏิบัติของท่านเอง ท่านต้องทำของท่านเอง นี่ท่านกระทำของท่าน

เวลาพิสูจน์ใจ พิสูจน์นะ มันเกิดขึ้นมามันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันทิฎฐิโก มันเกิดขึ้นจากสัจจะความจริง มันไม่ใช่ปะศุ ไม่ใช่ตัดแปะ มันเป็นความจริงขึ้นมา แล้วเวลาปะศุตัดแปะ เราเห็นได้ เราพิสูจน์ได้เลย นี่เดี๋ยวนี้มันเป็นแสงเลเซอร์ คุณต้องจลทรรศน์นะมันส่อง มันพิสูจน์ได้เลยว่ามันเป็นเนื้อเดียวกันหรือเปล่า มันตัดมาแปะหรือเปล่า พิสูจน์ได้ ยิ่งทางวิชาการนะ ใครลอกเลียนแบบใคร ใครเอาของใครมานะ มันสาวหาที่มาที่ไปได้หมดนะ นี่ไง วิทยาศาสตร์เขาพิสูจน์ได้

ฉะนั้น เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเป็นสัจจะเป็นความจริง ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มันเกิดขึ้นมาจากใจของเราละ เราก็พิสูจน์ได้ ก็เราทำเอง เราทำเอง ก็ทำเอง ทำอะไร? ก็ทำเอง ถ้ามันเป็นจริง นี่ไง ถ้ามันเป็นจริงมันก็เป็นความจริงขึ้นมา แล้วเป็นความจริงขึ้นมา มันก็ต้องดูแล ต้องรักษา ต้องปฏิบัติ ต้องเอาจริงเอาจังใจ เอาจริงเอาจัง งานนี้งานของสมณะ หน้าที่การงานของเรา เราต้องทำงานอย่างนั้น ใ้อ้ที่การอยู่อาศัยกันเราก็อยู่อาศัยกัน ความอยู่อาศัยกันมันก็เรื่อง ปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัยต้องดำรงชีพ ดำรงชีพเราก็อยู่ดำรงชีพ นี่พูดถึงว่าถ้าเราจะประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง เราไม่ปะศุกัน เราไม่เอาสัญญาอารมณ์ของใคร

นี่สิ่งที่เวลาฟังเทศน์ครูบาอาจารย์นะ เห็นใหม่ ฟังเทศน์ ฟังธรรม ฟังธรรมสิ่งที่ได้ยินได้ฟัง สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้วนี่ตอกย้ำ ตอกย้ำ แก่ความสงสัย เวลาสงสัยเราก็คิดไปอย่างหนึ่ง เราคิดไปอย่างหนึ่ง มีความเห็นไปอย่างหนึ่ง มีทิฏฐิมานะว่าเรารู้จริงเราเห็นจริง โอ๊ย เราเก่งกว่า พระพุทธเจ้าอีก พระพุทธเจ้ายังมีความรู้เสมอเราไม่ได้ เราสุขขยอคเลย นี่มันคิดไปอย่างหนึ่ง พิสูจน์กัน พิสูจน์ไปให้เป็นความจริงขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา มันจะไปไหน ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา มันก็อึดตบิลมถานุโยค กามสุขัลลิกานุโยค มันตกข้างเป็นสองส่วนแน่นอน

แต่ถ้ามันจะเอาความจริงขึ้นมา ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นใหม่ มัชฌิมาปฏิปทานะความสมคูลๆ ความสมคูลของใคร จิตนิสัยของใคร กิเลสตัดหาความทะยานอยากของใครมากน้อยขนาดไหน เวลาทำสัจจะความจริงขึ้นมาละ ถ้ามันเป็นมรรคขึ้นมา มันจะเป็นความจริงขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา มันก็เข้าสู่จุดนี้ไง ถ้าเข้าสู่จุดนี้ คุณิ ฆมมสากัจฉา เอตมมุงคลมุตตมัม พระอรหันต์กับพระอรหันต์คุยกันมันจบ ผู้ที่ปฏิบัติเป็นความจริง เป็นสังฆธรรม มันอันเดียวกันทั้งนั้น

แต่ถ้าไม่มีสังฆธรรมนะ กิเลสเต็มตัวเลย กิเลสเราเต็มตัว กิเลสคือทิฏฐิ กิเลสคือความเห็นผิด กิเลสคือการสำคัญตน แล้วเอาธรรมะมาแปะไว้ โอ้อโฮย มีคุณธรรม โอ้อโฮย มีคุณธรรม ตัวเองนะจ้ะทั้งนั้น! เอาธรรมะของครูบาอาจารย์ เอาธรรมะพระพุทธเจ้ามาแปะไว้ๆ อวดว่า...กลัวเขาว่ากูไม่มี

แล้วมันเป็นประโยชน์อะไร มันเป็นประโยชน์อะไร ถ้ามันเป็นประโยชน์ความจริงมันต้องทำขึ้นมา เอาความจริงของเราขึ้นมาละ ความจริงเป็นความจริง นี่ถึงพรรษาแล้ว มาถึงกลางพรรษาแล้ว ต่อไปมันจะล่วงไปทางออกพรรษา ออกพรรษาแล้ว เห็นใหม่ ผู้ที่บวชเป็นประเพณี

ก็ต้องศึกษาเวลาเทศไป นี่เขาว่าเป็นทิศเป็นบัณฑิตใจ เป็นบัณฑิตนี้บวชมาแล้วบวชมาสามเดือนนะ ถ้าบวชมาในวัดบ้านเขาก็เรียนเขาก็ศึกษานักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอกกัน ถ้ามาบวชกรรมฐาน กรรมฐานก็ค้นคว้าหาจิตของตัวเอง เวลานั่งสมาธิภาวนาขึ้นมาหาความจริงของเราขึ้นมา เขาเรียนปริยัติกันก็เรียนมาเพื่อปฏิบัติ

เราบวชมา บวชมาจากอุปัชฌาย์อาจารย์ อุปัชฌาย์ก็ให้กรรมฐาน ๕ มา เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ แล้วเราบวชมาแล้วในพรรษาพระกรรมฐานเขาก็ค้นคว้าด้วยสติด้วยปัญญาของตัวเองด้วยจิตของตัวเอง ด้วยสมาธิของตัวเอง นี่พิจารณาให้มันแทงทะลุเกสา โลมา นขา ทันตา ตโจไป ผมนอน เล็บ ฟัน หน้าง ถ้ามันแทงทะลุขึ้นไปนี่มันจะได้อิริยทรัพย์ มันจะได้สมบัติ มันจะได้สมบัติความเป็นจริงของเรา มันจะเป็นคุณสมบัติของเรา นี่บวชแล้วประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง มันจะเป็นโอกาสของเรา เราบวชแล้ว เราทำแล้ว เพื่อประโยชน์กับเรา นี่พูดถึงว่าผู้บวชเป็นประเพณี

ถ้าผู้ที่บวชแล้วอยากจะพ้นจากทุกข์ บวชแล้วเราจะค้นคว้าของเรา นี่มันเป็นโอกาสนะ โอกาสนะ เรามองแต่อนาคต เราจะออกธุดงค์ เราจะไปที่สังคตสงฆ เราจะไปที่วิเวก เราจะปฏิบัติจริงจัง เราจะนั่ง เราจะไม่นอนเลย มันคิดไปทั่วเลย ออกพรรษาไปแล้วนะ พอมันเอาบริวารออกไปนอกเขตวัดมันก็ล้มแผละอยู่กำแพงไปไม่รอด พอออกไปแล้วมันจะต้องเผชิญกับอำนาจวาสนาบารมีของตัวเอง บิณฑบาตเลี้ยงชีพ แล้วนี่ดำรงชีพ ถ้าไปประจบคฤหัสถ์ มันก็เป็นประทุษร้ายกรรมฐาน ประทุษร้ายความเป็นสมณะ

เวลาตั้งใจนะ โอ้อ ออกพรรษาจะไปธุดงค์ จะไปเต็มที่แล้ว ออกไปจากนอกรั้ววัดก็ล้มแผละอยู่นั่นนะ ไปไม่รอด แล้วมันเอาความจริงๆ นะ ในปัจจุบันอย่าให้กิเลสมันหลอก เอาจริงๆ นี่แหละ เอาจริงๆ นี่ เอาสติจะความจริงของตัวเอง เอาศีล สมาธิ ปัญญา เอาความจริงให้เกิดขึ้นมา อย่าให้กิเลสมันปะมุ มาตัดแปะ ตัดเอาที่พอใจมาแปะเป็นสมบัติของเรา เป็นสมบัติของเรา มันไม่เป็นหรอก

ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา มันต้องเป็นความจริงขึ้นมา เป็นการประพฤติปฏิบัติของเรา ให้จริงจังกับหัวใจของเรา ให้จริงจังกับตัวเอง ให้จริงจังกับหัวใจที่อยู่ทีกลางอกนั่นนะ เพราะหัวใจอยู่ทีกลางอกนั่นนะน่าสงสารมัน เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ได้บวชเป็นพระกรรมฐาน มีโอกาสในการเผชิญกับกิเลสได้เต็มที่ ยี่สิบสี่ชั่วโมงเผชิญหน้ามันได้หมดเลย

นี่ให้สงสารมัน โอกาสมีขนาดนี้แล้วมันยังไม่รู้จักใช้ ไม่รู้จักเป็นประโยชน์ แล้วเวลา
ออกพรรษาไปแล้วมันจะเป็นยังไง นี่ถามมัน ถามหัวใจของตัวเอง ให้สงสารตัวเอง ไม่ต้อง
สงสารใคร สงสารหัวใจดวงนี้ เอวัง